

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat Liubovi Sudacevschi,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Liubovi Sudacevschi împotriva S.A. „Rețelele Electrice de Distribuție Nord” cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului, încasarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 7 decembrie 2023 a Curții de Apel Bălți,

(Dosarul nr. 2ra-596/24
NR. PIGD 2-21182759-01-2ra-08052024)

Recurs declarat după 1 septembrie 2023. Recursul este vădit neîntemeiat.
Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.
Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Bălți, sediul central: jud. E. Balan
Curtea de Apel Bălți: jud. S. Procopciuc, E. Grumeza, D. Corolevschi

17 septembrie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Liubovi Sudacevschi,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, Președinte,

Ion Munteanu,

Oxana Parfeni, judecători,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 7 decembrie 2021, Liubovi Sudacevschi a depus o cerere de chemare în judecată, ulterior concretizată (f. d. 41; f. d. 83; f. d. 171-172, vol. I), împotriva S.A. „Rețelele Electrice de Distribuție Nord” (în continuare, „S.A. RED Nord”), având ca obiect anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului, încasarea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată (f. d. 3-25, vol. I).

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta Liubovi Sudacevschi a invocat că a fost angajată în calitate de șef de echipă la filiala „S.A. RED Nord” Șoldănești, începând cu 4 septembrie 2000. La data de 7 octombrie 2002, a fost transferată în funcția vacantă de contabil-economist din cadrul aceleiași filiale.

3. Reclamanta a menționat că a fost preavizată de către angajatorul „S.A. RED Nord” la 9 noiembrie 2017, cu privire la reducerea funcției de contabil, prin ordinul nr. 455-c din 3 noiembrie 2017.

4. Ulterior, în luna decembrie, a fost informată despre posibilitatea ocupării unei alte funcții, tehnician-electrician, în cazul modificării contractului individual de muncă din perioadă nedeterminată în perioadă determinată, funcția vacantă pe perioada concediului de îngrijire a copilului minor.

5. Liubovi Sudacevschi a indicat transferul în funcția de tehnician-electrician, în baza ordinului nr. 571-c din 20 decembrie 2017. Prin ordinul nr. 2026-c-c din 16 octombrie 2020, contractul individual de muncă a fost prelungit pe perioada determinată 19 octombrie 2020 – 12 septembrie

2023, în legătură cu prelungirea concediului de îngrijire a copilului persoanei a cărei loc de muncă îl deținea.

6. Reclamanta, a menționat că în luna mai 2021, reprezentanții S.A. „Rețelele Electrice de Distribuție Nord”, au anunțat angajații despre reorganizare precomizată. Ulterior, la data de 24 august 2021, reprezentanții „S.A. RED-Nord” au obligat pe unii angajați să scrie cereri de transfer, alții să semneze preavize în legătură cu reducerea funcțiilor deținute. Persoanele care aveau contract pe perioadă nedeterminată au fost informate despre achitarea tuturor garanțiilor în decurs de două luni după încetarea raporturilor de muncă, iar reclamanta a fost concediată ca pensionar.

7. Liubovi Sudacevschi a menționat că a atins limita de vârstă pentru pensionare la 7 februarie 2018. La data de 24 august 2021, a fost informată despre încetarea raporturilor de muncă înainte de termenul stabilit prin contract. Astfel, consideră că angajatorul, pentru a evita achitarea compensațiilor cuvenite, a decis să modifice termenul din contractul individual de muncă din perioadă nedeterminată în perioadă determinată, precum și temeiul încetării raporturilor de muncă.

8. Prin cerere de chemare în judecată, reclamanta a solicitat anularea ordinului, restabilirea în funcție, achitarea salariului pentru absența forțată reieșind din salariu mediu a reclamantei de 13 160 lei, încasarea prejudiciului moral în mărime de cinci salarii medii lunare, și compensarea cheltuielilor de judecată în suma de 7000 de lei.

9. În drept, reclamanta și-a întemeiat pretențiile în temeiul dispozițiilor art. 55¹, art. 54 alin. (4), art. 89 alin. (2), art. 186, art. 87 alin. (1–3) din Codul muncii.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

10. Prin hotărârea din 28 februarie 2023, a Judecătorei Bălți, sediul Central, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată depusă de Liubovi Sudacevschi împotriva „S.A. RED-Nord” (f. d. 90–98); s-a anulat ordinul nr. 548-c din 21 octombrie 2021, emis de „S.A. RED-Nord” cu

privire la concedierea în temeiul art. 86 alin. (1) lit. y/1 din Codul muncii; s-a restabilit Liubovi Sudacevski în funcția de tehnician-electrician la „S.A. RED-Nord”, începând cu 21 octombrie 2021; s-a obligat „S.A. RED-Nord” să achite reclamantei salariul pentru absența forțată de la muncă; s-a încasat din contul pârâtului, în beneficiul reclamantei, prejudiciul moral în mărime de un salariu în funcție (f. d. 177, 183-188, vol. I).

11. În motivarea soluției adoptate, instanța de fond a reținut că contractul individual de muncă, indiferent de durata pentru care acesta se încheie, este un act juridic bilateral, sinalagmatic, oneros, consensual și cu executare succesivă. Prin urmare, este un act juridic guvernat de principiul libertății de voință, care presupune două elemente: o libertate a părților în ceea ce privește dorința manifestată de a încheia, în general, un contract de muncă și o libertate în ceea ce privește condițiile în care se va încheia acest contract, libertate în ceea ce privește conținutul muncii.

12. Instanța de fond, cu referire la contractul individual de muncă a menționat că acesta nu poate fi modificat decât printr-un acord suplimentar semnat de părți, care se anexează la contract și este parte integrantă a acestuia. Modificare a contractului individual de muncă se consideră orice schimbare sau completare ce se referă la: durata contractului; specificul muncii (condiții grele, vătămătoare și/sau periculoase, introducerea clauzelor specifice); cuantumul retribuirii muncii; regimul de muncă și de odihnă; specialitatea, profesia, calificarea, funcția; caracterul înlesnirilor și modul lor de acordare, dacă acestea sunt prevăzute în contract.

13. Astfel, termenul stabilit de cele două părți în cuprinsul acordului la contractul individual de muncă, care este parte integrantă a acestuia și cuprinde modificările referitoare la felul prestării muncii, funcție, precum și termenul de extindere al acestuia pe o perioadă determinată, reprezintă de la sine puterea duratei contractului. Așadar, schimbarea sau stingerea unilaterală a termenului stabilit de părți, fără temeiuri legale, reprezintă o imixtiune în acordul de voință al părților, ceea ce este inadmisibil și echivalează cu încălcarea libertății care guvernează încheierea oricărui tip de contract.

14. Instanța de fond a specificat că, atunci când se pune în balanță, pe de o parte, exercitarea de către angajator a anumitor drepturi și, pe de altă parte, interesele angajaților în ceea ce privește securitatea raporturilor de muncă, acestea din urmă trebuie să prevaleze.

15. În contextul dat, prima instanță a făcut referire la prevederile art. 55 alin. (1) lit. f), art. 54 alin. (2), art. 68 alin. (1–2) din Codul muncii, ajungând la concluzia că, în scopul asigurării atât a intereselor angajatorului, cât și, primordial, a dreptului salariatului la muncă, la momentul în care salariatul a obținut dreptul la pensie pentru limită de vârstă, angajatorul urmează să încheie cu salariatul contract individual de muncă pe perioadă determinată. În cazul în care persoana deja activează în temeiul unui contract individual de muncă pe perioadă determinată, raporturile de muncă vor continua până la eventuală expirare a termenului contractului de muncă, fără a fi încetate în temeiul art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii până la expirarea termenului.

16. Instanța de fond a considerat că ordinul prin care a fost concediată reclamanta nu conține motive și temeuri pe care partea pârâtă și-a întemeiat poziția la concedierea reclamantei, prevăzute de art. 86 din Codul muncii, fiind indicat pur formal doar articolul în baza căruia reclamanta a fost concediată, fapt ce denotă, încă o dată, ilegalitatea concedierii reclamantei.

17. Pe cale de consecință, prima instanță a considerat suma solicitată de reclamanta cu titlu de prejudiciu moral drept una exagerată, nefiindu-i prezentate probe care să confirme necesitatea încasării a cinci salarii medii cu acest titlu. Din aceste motive, pretenția privind încasarea prejudiciului moral a fost admisă parțial, cu încasarea din contul pârâtului a despăgubirii pentru prejudiciul moral în mărimea unui salariu de funcție, sumă considerată echitabilă și reonabilă pentru suferințele morale cauzate reclamantei.

18. În ceea ce privește cheltuielile de judecată, instanța de fond a reținut că reclamanta nu a prezentat acte confirmative care să ateste suportarea

cheltuielilor pentru angajarea avocatului și, în lipsa unor astfel de acte, nu poate încasa pretinsele cheltuieli.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

19. La 3 martie 2023, „S.A. RED-Nord”, reprezentată de avocatul Romeo Lopatencu, a declarat apel împotriva hotărârii din 28 februarie 2023 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea parțială a hotărârii instanței de fond și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie respinse pretențiile reclamantei (f. d. 181-182, vol. I)

20. Prin decizia din 7 decembrie 2023, Curtea de Apel Bălți a admis apelul declarat de „S.A. RED-Nord”, reprezentată de avocatul Romeo Lopatencu, a casat hotărârea din 28 februarie 2023 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, și a emis o nouă hotărâre prin care cererea de chemare în judecată depusă de Liubovi Sudacevschi a fost respinsă (f. d. 3, 4–13, vol II).

21. Colegiul civil al instanței de apel a concluzionat că soluția primei instanțe este neîntemeiată. În consolidarea poziției adoptate, s-a referit la art. 81 alin. (3) și art. 86 alin. (1) lit. y/1) din Codul muncii, argumentând că temeiul de concediere prevăzut la art. 86 alin. (1) lit. y/1) face parte din categoria concedierii nedisciplinare a salariatului, care survine doar din inițiativa angajatorului, fără a avea tangențe cu compartimentul ca atare al salariatului. În aceste cazuri, concedierea intervine în lipsa vinovăției salariatului. În baza acestui temei, angajatorul este în drept să concedieze oricând salariatul care deține statutul de pensionar pentru limită de vârstă.

22. Instanța de apel a reținut că, în baza acestui temei, angajatorul are dreptul să concedieze oricând salariatul care deține statutul de pensionar pentru limită de vârstă. Astfel, deținerea statutului de pensionar pentru limită de vârstă constituie temei de sine stătător pentru concedierea acestuia.

23. Totodată, instanța de apel s-a referit la art. 4 din Convenția cu privire la încetarea raporturilor de muncă la inițiativa patronului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Internaționale a Muncii la 22 iunie 1982 și aflată în vigoare pentru Republica Moldova din 14 februarie 1998, statuează că raporturile de muncă ale unui lucrător nu vor înceta decât dacă există un motiv valabil pentru o asemenea încetare, motiv legat de capacitatea sau conduita lucrătorului sau bazat pe cerințele operaționale ale întreprinderii, instituției ori serviciului.

24. De asemenea, a fost redată poziția Organizației Internaționale a Muncii, care a subliniat în repetate rânduri că diferențierile sau preferințele bazate pe cerințe și condiții speciale pentru exercitarea anumitor activități nu constituie discriminare. Astfel, Convenția nr. 111 din 25 iunie 1958 a Organizației Internaționale a Muncii privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și exercitării profesiei prevede, la articolul 1, pct. 2, că diferențierile, excluderile sau preferințele bazate pe calificările cerute pentru o anumită ocupație nu sunt considerate discriminări.

25. Instanța de apel a subliniat că Organizația Internațională a Muncii a menționat, în pct. 5 lit. b) din Recomandarea nr. 62 privind lucrătorii în vârstă, că în cazuri excepționale limitele de vârstă pot fi stabilite pe baza unor cerințe, condiții și norme speciale pentru anumite tipuri de profesii. În același context, punctul 22 al Recomandării prevede posibilitatea fixării, prin acte normative, a unei vârste la atingerea căreia raporturile de muncă pot înceta. De altfel, articolul 6 din Directiva Consiliului European nr. 2000/78/CE din 27 noiembrie 2000, „cu referire la crearea unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă”, stipulează că statele membre pot prevedea că un tratament diferențiat pe motive de vârstă nu constituie discriminare atunci când este justificat în mod obiectiv și rezonabil, în cadrul dreptului național, de un scop legitim care ține în special de politica ocupării forței de muncă, a pieței muncii și a formării profesionale, iar mijloacele de realizare a acestui scop sunt corespunzătoare și necesare.

26. Instanța de apel a făcut referire la cuprinsul notei informative la Legea nr. 188 din 21 septembrie 2017, din care rezultă că stabilirea temeiului de concediere prevăzut la articolul 86 alin. (1) lit. y/1) din Codul

muncii a avut drept scop gestionarea optimă a forței de muncă în condițiile economiei de piață. Încetarea raporturilor de muncă cu o parte din persoanele care și-au stabilit pensia pentru limită de vârstă sporește oportunitățile de angajare pentru persoanele tinere, care în prezent nu își pot găsi un loc de muncă potrivit calificării. Instanța de apel a reținut că fiecare persoană care pretinde că a suferit un prejudiciu este în drept să-și estimeze daunele, dar numai instanța de judecată este împuternicită să aprecieze quantumul prejudiciului moral, conducându-se de noțiunea de reparare rezonabilă, de circumstanțele cazului concret și de personalitatea părților. Quantumul compensației depinde și de durata menținerii consecințelor vătămării. Instanța de judecată, la stabilirea quantumului prejudiciului moral, ia în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul.

27. În opinia instanței de apel, dispoziția legală a articolului 86 alin. (1) lit. y/1) din Codul muncii investeste angajatorul cu dreptul de a concedia oricând salariatul care deține statutul de pensionar pentru limită de vârstă. Această limitare este justificată doar de natura specifică a domeniului de activitate în care se aplică și reprezintă o opțiune de sine stătătoare a angajatorului.

28. Astfel, Colegiul Civil a conchis că ordinul nr. 548-c din 21 octombrie 2021, emis de S.A. „RED-Nord”, prin care au fost încetate raporturile de muncă cu Sudacevschi Liubovi, în baza art. 86 alin. (1) lit. y/1) din Codul muncii, este unul legal, întrucât Sudacevschi Liubovi a atins vârsta de pensionare, iar desfacerea contractului individual de muncă pe acest temei reprezintă dreptul angajatorului, care apreciază deliberativ oportunitatea încetării raporturilor de muncă cu salariații ce dețin statutul de pensionar pentru limită de vârstă.

29. În cazul de față, intervenția instanței de judecată prin obligarea angajatorului de a o restabili pe Sudacevschi Liubovi la locul de muncă anterior deținut, în baza art. 86 alin. (1) lit. y/1) din Codul muncii, ar constitui o imixtiune în activitatea persoanei juridice, ceea ce este inadmisibil, deoarece instanțele de judecată, sesizate cu cereri, sunt împuternicite doar să verifice legalitatea actelor emise de către angajator.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

30. La 2 februarie 2024, Liubovi Sudacevschi a declarat recurs nemotivat împotriva deciziei din 7 decembrie 2023 a Curții de Apel Bălți (f. d. 19-21, vol. II), iar la 4 mai 2024 a depus recurs motivat, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și emiterea unei noi decizii prin care să fie menținută, fără modificări, hotărârea instanței de fond (f. d. 33-47, vol. II).

SOLICITAREA RECURENTULUI

31. În motivarea recursului, recurenta a invocat prevederile art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă. În opinia recurenteii, interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; prin admiterea recursului, se poate modifica sau consolida jurisprudența Curții Supreme de Justiție; totodată, hotărârea sau decizia contestată este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

TERMENUL DE DECLARARE A RECURSULUI

32. Art. 434 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

33. Completul de judecată constată că recurenta s-a conformat prevederilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă și a depus recursul în termen, întrucât copia deciziei motivate i-a fost expediată recurentului Liubovi Sudacevschi la data de 7 martie 2024, fapt confirmat prin extrasul din poșta electronică (f. d. 18, vol. II), iar cererea de recurs a fost depusă la 4 mai 2024 (f. d. 47, vol. II).

34. La data de 6 ianuarie 2025, părților li s-a expediat copia recursului declarat de Liubovi Sudacevschi, precum și încheierea prin care s-a stabilit data examinării recursului, însoțită de înștiințarea privind dreptul depunerii

referinței în termen de o lună de la primirea corespondenței, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 55).

35. Ulterior, la data de 16 ianuarie 2025, „S.A. RED-nord” a depus referință prin care a solicitat declararea cererii de recurs inadmisibilă, motivând că aceasta nu se încadrează în niciunul dintre temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

36. Art. 433 alin. (1) lit. (f) din Codul de procedură civilă

(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

37. Art. 432 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă

(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

38. Art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

39. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/ inadmisibilitatea recursului, urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

40. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul de procedură civilă dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate.

41. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

42. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Bălți și nu relevă că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

43. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 din Codul de procedură civilă.

44. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu

doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

45. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Bălți și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretinsei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Bălți, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

46. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor.

47. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

48. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și

nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

49. În astfel de circumstanțe, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează de a aprecia recursul declarat de Liubovi Sudacevschi, ca fiind inadmisibil.

50. Ținând cont de cele expuse supra și în temeiul art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f), 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă.

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Liubovi Sudacevschi împotriva deciziei din 7 decembrie 2023 a Curții de Apel Bălți.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Ion Munteanu

Oxana Parfeni